

ELS VAN WAGENINGEN

Bitterzoet verleden

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

HOOFDSTUK 1

Lieve help. Dat is nog zacht uitgedrukt. Ik heb zojuist een moord gepleegd. Wat moet ik nu doen? Ik zit hier met een lijk opgescheept en ik weet me geen raad. Als ik een borrel zou lusten, zou ik er nu eentje nemen, en een flinke ook! Helaas drink ik geen alcohol, en veel visite krijg ik ook niet. Dus om nu te zeggen dat mijn barkast boven vol alcoholische versnaperingen staat, is ook flink overdreven. Het enige wat ik in huis heb, is cola light en nog meer van dat spul. Maar op dit moment heb ik wel erg veel behoefte aan iets sterkers. Helaas zal ik het met een glas water moeten doen.

Ik plof neer op mijn kruk en kijk met verbazing, maar ook met een gevoel van trots, naar mijn werk. Daar ligt ze, Marion van der Laan. Haar ogen zijn gesloten. Gelukkig, want als ze nog open waren geweest, had ik me toch enigszins verplicht gevoeld ze te sluiten. Dat blijft mij dus bespaard. De hamvraag is: waar laat je zo snel een lijk op dit uur van de dag? Gelukkig is het avond, en ik ben in mijn praktijk, nou ja, onze praktijk, maar dat leg ik later nog wel uit.

Ik moet eerst zien dat ik het dode lichaam van Marion kwijtraak. Ze heeft alleen haar slip

aan – wel van goede kwaliteit overigens. Het valt mij nu pas op dat ze een voorkeur heeft voor mooie lingerie. Haar beha mag er ook zijn. Ze is lang en tener, dus niet zo zwaar om te verslepen. Ik weet niet zo veel van lijkstijfheid, maar ik moet dat lichaam wel zo snel mogelijk kwijt zien te raken.

Ineens schiet mij de oplossing te binnen: de vuilnisophaaldienst. Morgen worden de containers geleegd. Aangezien wij hier in een buurt met veel winkels en kantoorpanden zitten, zijn de containers daaraan aangepast. Ook onze praktijk heeft een grote container. Daar kan ze makkelijk in.

Maar eerst moet ik nog iets anders doen. Ik moet voor een waterdicht alibi zorgen. Ik pak de telefoon en toets het privénummer van Marion in. Ik krijg het antwoordapparaat, en dat spreek ik in. ‘Dag, Marion, je spreekt met Else-Marie Verbeke. Volgens mijn agenda hebben we een afspraak, en ik zit nu al een tijdje op je te wachten. Wil je me, wanneer je dit bericht hoort, zo snel mogelijk terugbellen? Mocht er iets tussen gekomen zijn, dan wil ik dat graag weten. Ik blijf nog tot halfacht op je wachten, en dan sluit ik de praktijk. Mocht ik in de tussentijd niets van je hebben gehoord, dan kun je

morgen bij Martine een nieuwe afspraak maken. Voor alle zekerheid laat ik ook een bericht achter op je mobiele nummer. Eens kijken of ik je daar te pakken kan krijgen.’ Ik leg neer en bel haar mobiele nummer. Daar krijg ik de voicemail, en die spreek ik ook in. Eigenlijk is dat nutteloos, want dat ding zit natuurlijk in haar tas, en die verdwijnt ook in de container. Maar je kunt nooit weten.

Ik besluit meteen tot actie over te gaan. Gelukkig is het geen koopavond, dus het winkelpersoneel is al naar huis. In het kantoorpand naast ons is de schoonmaakploeg ook al vertrokken. Ze beginnen stipt om vijf uur, en om halfzeven is iedereen weg. In het voorraadhok pak ik een vuilniszak, en daarin stop ik de kleren van Marion, haar schoenen en haar handtas. Ik leg er een stevige knoop in en neem meteen de andere vuilniszakken van onze praktijk mee. Achter ons pand hebben wij een tuin, en de vuilniszakken worden altijd op het terras neergezet. Het is mijn taak ervoor te zorgen dat ze bij de gemeenschappelijke container terechtkomen. Met een grote zwaai open ik de container: er komt me een vieze lucht tegemoet. In dit geval komt dat bijzonder goed uit. Ik kijk om mij heen. Het is al wat schemerig, en ook dat is een

meevaller. Voordat we dit pand betrokken, was er een verbouwing nodig om alles in onze stijl te krijgen. We hebben veel zelf gedaan, en met hulp van vrienden van Yvonne en Annet. Als ik mij goed herinner, liggen er in het berghok nog een aantal van die grote vuilniszakken. Rustig loop ik erheen, en inderdaad, in het onderste gedeelte van de oude kast vind ik er nog twee. Mooi, daar kan ik Marion in stoppen, en dan hup, de container in met haar.

Kalm loop ik terug naar de praktijkruimte van Annet. Ik hoef me niet te haasten, want Marion zal niet de kuierlatten genomen hebben. Ik klap haar lichaam dubbel en stop het in een zo'n grote zak. Met speciale tape, die ik ook in het berghok gevonden heb, plak ik alles dicht. Dan begint het gesjouw naar de container. Gelukkig heeft Annet haar praktijkruimte beneden. Ik hoef dus niet ook nog eens een trap af. Nu de tuin door. In het donkere steegje achter ons pand leg ik de vuilniszak met het lichaam in de container. Dan de andere vuilniszakken erop, en geen haan die ernaar kraait. Althans, dat hoop ik. Vroeg of laat zal de verdwijning van Marion aan het licht komen, maar dat is van later zorg. Toch zal ik blij zijn wanneer morgen de containers gelegegd zijn. Ik moest daar wel

aan wennen toen ik in Utrecht kwam wonen. Volle vuilniszakken die gewoon langs de kant van de straat werden gezet. Gelukkig kwamen net de containers voor winkels en bedrijven in zwang. Annet, die nogal van de hygiëne is, heeft er meteen werk van gemaakt dat wij ook een container kregen.

Ik loop terug naar binnen, sluit de deur achter me en loop meteen door naar de praktijkruimte. Daar ruim ik alles op. Niets ver-raadt meer de aanwezigheid van een cliënte. Wanneer alles is opgeruimd, vertrek ik naar mijn eigen etage. Ik bewoon de bovenverdieping van onze massagepraktijk. Ik maak mijn avondeten klaar. Een uurtje later zit ik te genieten van mijn spruitjes, aardappelen en een lekker stukje draadjsvlees.

De volgende morgen, bij onze dagelijkse werkbepreking, kijkt Annet mij aan. ‘Hoe ging het gisteren met Marion?’

Zo nonchalant mogelijk probeer ik haar aan te kijken. ‘Ze is niet komen opdagen. Ik heb nog geprobeerd haar op haar mobiele nummer te bereiken, en ik heb ook een boodschap ingesproken op het antwoordapparaat.’ De verontwaardiging klinkt door in mijn stem. ‘Ik hoop

dat ze een geldig excuus heeft. Ik heb tot ongeveer halfacht op haar gewacht. Daarna heb ik alles afgesloten.'

Annet knikt goedkeurend. 'Dat uurtje zal ze toch moeten betalen. Martine!' Annet kijkt in de richting van onze praktijkassistente. 'Wil je daar een aantekening van maken? Het spijt me, Else-Marie, maar zodra ze de volgende keer weer bij mij komt, ga ik er iets van zeggen.'

Ik knik slechts. Ik vraag me af wie die rekening betaalt.

Tijdens onze gezamenlijke lunch begint Annet er weer over. 'Ik begrijp er niets van,' moppert ze, terwijl ze nog een bruine boterham pakt en deze dik met boter besmeert. 'Martine heeft vanmorgen geprobeerd Marion van der Laan te spreken te krijgen. Blijkt dat ze niet op kantoor verschenen is. En ook thuis is ze niet bereikbaar.'

'Misschien onverwachts op zakenreis?' opper ik.

Annet snuift minachtend. 'Marion? Op zakenreis? Wat moet een hoofd van een financiële afdeling nu op zakenreis doen?'

'Ergens een nieuw computersysteem bekijken?' denk ik weer met haar mee.

Weer die minachtende blik van Annet. 'Kom

op, zeg. Zo'n hoge functie bekleedt ze nu ook weer niet...'

Yvonne mengt zich in het gesprek. 'Ik wil niet vervelend doen, maar als je hoofd van een financiële afdeling bent, heb je wel carrière gemaakt, naar mijn idee.'

Annet haalt haar schouders op. 'Nou ja, we zullen maar afwachten. We hebben in ieder geval een boodschap achtergelaten bij haar secretaresse.'

Daarmee is het onderwerp Marion van der Laan afgedaan.

Die middag worden de vuilniscontainers geleegd. Met een opgelucht gevoel hoor ik de vuilniswagen wegrijden. Er is niets meer wat aan Marion van der Laan herinnert.

HOOFDSTUK 2

In spanning wacht ik de volgende dagen af. Op een gegeven moment zal iemand Marion toch wel gaan missen, dacht ik zo. Ik moet er vaak aan denken, al probeer ik haar wel uit mijn hoofd te bannen. Mijn werk mag er immers niet onder lijden.

Een week nadat ik haar heb vermoord, krijg ik een telefoontje van Martine. 'Else-Marie, er zijn hier twee mensen van de recherche voor je. Ze willen je graag spreken over een cliënte.'

Ik had hen al verwacht, maar het komt nu wel erg ongelukkig uit. Over tien minuten heb ik mijn volgende cliënte, en zoals altijd wil ik de tussentijd graag benutten om haar dossier nog even door te nemen. 'Laat hen maar binnenkomen,' zeg ik tegen Martine.

Even later wordt er op mijn deur geklopt.

Ik sta op en doe open. 'Goedemorgen,' zeg ik vriendelijk knikkend, maar enigszins afstandelijk. 'Komt u verder.'

Twee mensen stappen mijn praktijkruimte binnen: een man en een vrouw. De man is in uniform, de vrouw is gekleed in een spijkerbroek en een colbertje. 'Ik ben Mariëtte Touw van de recherche, en dit is mijn collega Mark

van der Klooster.'

Ik geef beiden een hand en bied hun een stoel aan. Ik verontschuldig me voor het feit dat hun bezoek niet gelegen komt. 'Over tien minuten verwacht ik mijn volgende cliënte, en voordat zij binnenkomt, neem ik haar dossier nog even door voor de behandeling. U wilde mij spreken over een cliënte, begreep ik van mijn assistente?' Vragend kijk ik mevrouw Touw aan. Volgens mij heeft zij de touwtjes in handen.

'Ja, dat klopt. Over mevrouw Van der Laan.'

Ik kijk haar verbaasd aan, terwijl ik haar rustig antwoord geef. 'Mevrouw Van der Laan? Die naam zegt mij niets. Volgens mij heb ik geen cliënte die zo heet. Ik zal even in mijn dossiers kijken, en anders in de algemene dossiers.' Ik tik een aantal gegevens in. 'Helaas, zoals ik al dacht, zij behoort niet tot mijn cliëntenkring. Maar wacht eens even. Ik krijg een melding dat zij onder behandeling is bij Annet de Vries. Ik denk dat mijn collega u wel verder kan helpen. Ik weet niet of zij op dit moment in huis is, maar daarover kan Martine u alles vertellen. Zij beheert onze agenda's.' Voor dit ogenblik zijn ze tevreden. Ze bedanken mij voor mijn tijd en vertrekken.

Mevrouw Vermeulen zit al op mij te wachten.

'Goedemorgen, mevrouw Vermeulen,' be-